

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

ADDISON, CHARLES GREENSTREET

Cavalerii Templieri : istoria ordinului secret care a schimbat

lumea / Charles G. Addison.- București : Librex Publishing, 2025

Conține bibliografie

Index

ISBN 978-630-353-044-4

94

Editor: Ionuț Radu

DTP: Alexandra Tolocenco

Corectură: Marian Busuioc, Evelin Ceciu / Corectura.ro

LIBREX PUBLISHING

Str. Episcopul Radu, nr. 30, București

Redacție: 0723 193 019

comenzi@librex.ro

www.librex.ro

© LIBREX PUBLISHING, 2025

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări, fără acordul scris al editorului, este strict interzisă și se pedepsește conform *Legii dreptului de autor*.

CHARLES G. ADDISON

CAVALERII TEMPLIERI

ISTORIA ORDINULUI SECRET CARE A SCHIMBAT LUMEA

Traducere din limba engleză
de *Gabriel Tudor*

Librex Publishing
București, 2025

CUPRINS

PREFAȚĂ LA PRIMA EDIȚIE	9
PREFAȚĂ LA EDIȚIA A TREIA	13
INTRODUCERE	15
CAVALERII TEMPLIERI	19
CAPITOLUL I	19

Pelerinajele la Ierusalim * Originea templierilor * Sălașul lor în Templu * O descriere a Templului * Originea numelui de templier * Hugh de Payens este ales Mare Maestru al Templului * El este prezentat papei * Adunarea Conciliului de la Troyes * Formarea unei reguli pentru conducerea templierilor * Cele mai curioase părți ale regulii * Vizita lui Hugh de Payens, Marele Maestru al Templului, în Anglia * Înființarea Ordinului în această țară * Terenuri și bani acordați templierilor * Popularitatea templierilor în Europa * Sfântul Bernard le prezintă vitejia și pietatea

CAPITOLUL II	41
--------------	----

Hugh de Payens se întoarce în Palestina * Moartea sa * Robert de Craon devine Mare Maestru al Templului * Victoria necredincioșilor * A doua cruciadă * Templierii adoptă drept semn crucea roșie * Acțiunile lor curajoase și disciplinate * Terenuri, moșii și biserici acordate

lor în Anglia * Bernard de Tremelay devine Mare Maestru al Templului * Este ucis de necredincioși * Bertrand de Blanquefort devine Mare Maestru al Templului * Este luat prizonier și trimis în lanțuri la Alep * Papa trimite scrisori în care laudă templierii * Entuziasmul lor religios și militar * Stindardul lor de război, numit Beauseant * Apariția ordinului militar-religios rival al Spitalului Sfântului Ioan * Luptele dintre Saladin și templieri * Privilegiile vaste ale templierilor * Publicarea bulei papale Omne datum optimum * Papa se declară episcopul direct al întregului Ordin * Marele Maestru al Templului este luat prizonier și moare într-o temniță * Marele succes al lui Saladin * Creștinii cumpără un armistițiu * Marele Maestru al Templului și patriarhul Heraclius se îndreaptă spre Anglia pentru a cere sprijin * Sfințirea Bisericii Templului din Londra.

CAPITOLUL III

63

Templul din Londra * Vastele posesiuni ale templierilor în Anglia * Diviziunile teritoriale ale Ordinului * Diferitele comandamente din această țară * Privilegiile conferite templierilor de către regii Angliei * Marii Maeștri ai Templului din Londra * Puterea și importanța lor

CAPITOLUL IV

88

Patriarhul Heraclius se ceartă cu regele Angliei * El se întoarce în Palestina fără ajutor * Dezamăgirea și presimțirile sumbre ale templierilor * Ei se pregătesc să-i reziste lui Saladin * Înfrângerea și masacrarea lor * Faptele vitejești ale Maestrului Templului * Bătălia fatală de la Tiberias * Captivitatea Maestrului Templului și însușirea de către necredincioși a Adevăratei Cruci * Cavalerii templieri captivi sunt puși să aleagă între Coran și moarte * Ei aleg moartea și sunt decapitați * Căderea Ierusalimului * Musulmanii pun stăpânire pe Templu * Ei îl purifică cu apă de trandafiri, spun rugăciuni și ascultă o predică * Cavalerii templieri se retrag în Antiohia *

Scrisorile lor către regele Angliei și Maestrul Templului din Londra * Faptele lor de vitejie la asediul orașului Acra

CAPITOLUL V

154

Richard Inimă de Leu li se alătură templierilor înaintea orașului Acra * Orașul se predă, iar templierii își stabilesc sediul principal în interiorul său * Regele Richard rămâne aici împreună cu ei * El le vinde Insula Cipru * Templierii formează avangarda armatei sale * Expedițiile și faptele lor de arme * Regele Richard Inimă de Leu părăsește Țara Sfântă deghizat în cavaler templier * Templierii construiesc Castelul Pelerinilor în Palestina * Exploatarea templierilor în Egipt * Scrisorile Marelui Maestru către Maestrul Templului din Londra * Templierii recuceresc Ierusalimul * Starea Ordinului în Anglia * Regele Ioan locuiește în Templul din Londra * Baroni vin la el în acel loc și îi cer să impună Magna Charta * Sfințirea navei sau a părții alungite a Bisericii Templului din Londra

CAPITOLUL VI

209

Cucerirea Ierusalimului de către horezmieni * Masacrarea templierilor și moartea Marelui Maestru * Ascensiunea și dezvoltarea cumanilor * Aceștia sunt învinși și distruși de templieri * Faptele de arme ale templierilor în Egipt * Regele Ludovic al Franței vizitează templierii în Palestina * El îi ajută să pună țara într-o stare defensivă * Henric al III-lea, rege al Angliei, vizitează Templul din Paris * Ospitalitatea magnifică a templierilor în Anglia și Franța * Bendoedar, sultanul Egiptului, invadează Palestina * El îi învinge pe templieri, le cucerește puternicele fortărețe și decapitează șase sute dintre frați * Marele Maestru vine în Anglia pentru a cere ajutor * Reînceperea războiului * Căderea Acrei * Templierii își stabilesc cartierul central pe Insula Cipru * Alianța lor cu regele Persiei * Recucerirea Ierusalimului * Decăderea Țării Sfinte * Alungarea definitivă a templierilor din Palestina

Căderea templierilor * Cauza acesteia * Marele Maestru vine în Europa la cererea papei * Este întemnițat, împreună cu toți templierii din Franța, din ordinul regelui Filip * Sunt supuși torturii și li se smulg mărturisiri de vinovăție pentru erezii și idolatrie * Eduard al III-lea, rege al Angliei, ia apărarea templierilor, dar ulterior îi persecută la cererea papei * Întemnițarea Maestrului Templului și a tuturor fraților din Anglia * Interogatoriul lor pe baza a 87 de acuzații oribile și ridicole în fața inchișitorilor străini numiți de papă * Un conciliu al Bisericii se adună la Londra pentru a pronunța sentința împotriva lor * Dovezi curioase aduse cu privire la modul de admitere în Ordin și la obiceiurile și ritualurile confreriei * După ce și-au revocat mărturisirile smulse prin tortură, templierii din Franța sunt tratați caeretici nepocăiți și arși pe rug * Izolarea templierilor din Anglia în temnițe separate * Tortura * Mărturisiri și retractări * Maestrul Templului din Londra moare în Turn * Marele Maestru este ars pe rug * Desființarea Ordinului și confiscarea proprietăților sale * Cedarea Templului din Londra unui grup de avocați * Introducerea în profesia de avocat a unui ordin de cavaleri și frați slujitori

PREFAȚĂ LA PRIMA EDIȚIE

În urmă cu câțiva ani, în timpul unui pelerinaj în Orașul Sfânt, Ierusalim, am avut ocazia să vizitez curțile vechiului Templu al cavalerilor templieri, care există și acum pe Muntele Moria, într-o stare perfectă de conservare, fiind transformat între timp într-o moschee musulmană. Am vizitat, de asemenea, multe dintre fortărețele și castelele căzute în ruine ale vechiului Ordin al Templului, zidurile lor roase de vreme putând fi văzute pretutindeni în Palestina și Siria, din Gaza în Antiohia și de la munții Mării Moarte până la țărmurile Mediteranei. Am devenit, în mod firesc, foarte curios cu privire la istoria Ordinului și la numeroasele vestigii și monumente ale cavalerilor templieri care se mai pot găsi încă în aproape toate zonele Europei, în diferite stadii de degradare și ruină. Recenta restaurare a Bisericii Templului din Londra, cel mai frumos și mai bine conservat dintre toate vechile edificii eclesiastice din provinciile occidentale ale Templului, mi-a sugerat pentru prima dată ideea de a scrie o scurtă relatare despre vitregiile pe care le-a avut de îndurat de-a lungul istoriei această mare confrerie religioasă și militară făurită de cavaleri și călugări, precum și despre sfârșitul său întunecat și teribil.

nobile și drepte, trebuie să considerăm impulsurile generoase care i-au animat ca făcând parte din emoțiile sublime ce pot influența caracterul uman într-o perioadă când oamenii se lăsau conduși mai degrabă de sentimentele lor decât de rațiune. Căci o astfel de epocă a fost cea în care templierii au trăit și au murit, o epocă desfășurată înainte ca știința să răcească sensibilitatea oamenilor sau indiferența egoistă să le împietrească inima.

CAVALERII TEMPLIERI

CAPITOLUL I

Pelerinajele la Ierusalim * Originea templierilor * Sălașul lor în Templu * O descriere a Templului * Originea numelui de templier * Hugh de Payens este ales Mare Maestru al Templului * El este prezentat papei * Adunarea Conciliului de la Troyes * Formarea unei reguli pentru conducerea templierilor * Cele mai curioase părți ale regulii * Vizita lui Hugh de Payens, Marele Maestru al Templului, în Anglia * Înființarea Ordinului în această țară * Terenuri și bani acordați templierilor * Popularitatea templierilor în Europa * Sfântul Bernard le prezintă vitejia și pietatea

*„Dar în mijlocul templelor sale falnice, acum în ruine,
Sfântul pelerin își rostea rugăciunile de seară;
Lui i se cuvenea să urce pe stâncile acoperite de iarbă și să rătă-
cească*

*Prin lumina crepusculară a livezilor de măslini.
Lui i se cuvenea să se închine în fața întunericii sacre
Și să sărute mormântul lui Mesia de nenumărate ori.”*

Dorința firească de a vizita acele locuri sfinte, consacrate de prezența Fiului lui Dumnezeu și făcute memorabile prin suferințele acestuia, a atras, în primele veacuri ale creștinismului, mulțimi de credincioși și pelerini la Ierusalim. Printre cei mai cunoscuți și entuziaști dintre numeroșii pelerini în Orașul Sfânt s-a numărat și Elena, mama împăratului Constantin, care, pătrunsă de

sentimentele calde ale unei convertiri recente, a vizitat personal fiecare loc și fiecare obiect din Palestina asociate cu memoria celui care murise pentru omenire pe crucea binecuvântată. Cu un zel sfânt și un entuziasm viu, ea a încercat să fixeze, printr-o tradiție incontestabilă, scena fiecărui eveniment memorabil din narațiunea evanghelică. Creștinătatea îi este recunoscătoare pentru descoperirea reală sau pretinsă (la aproximativ 298 de ani de la moartea lui Hristos) a Sfântului Mormânt. Deasupra acestui monument sacru, împărăteasa și fiul ei Constantin au dispus ridicarea magnificei Biserici a Învierii sau, cum se numește acum, Biserica Sfântului Mormânt. Cei doi au împodobit toate acele locuri din Țara Sfântă care ne amintesc cel mai puternic de existența pământească și de moartea lui Isus Hristos cu biserici și lăcașuri de cult magnifice. Exemplul acestei suverane pioase și pretinsa descoperire a relicvelor sfinte, susținută de ea, au determinat o creștere semnificativă a numărului de pelerini la Ierusalim. Cucerirea Palestinei de către arabi (637) a crescut numărul pelerinajelor, în loc să le scadă. Importanța lor era mai mare, datorită pericolului crescut și dificultății sporite, iar entuziasmul care stătea la baza sinuoasei și primejdioasei călătorii era alimentat de sentimentele de tristețe și de indignare stârnite de pierderea locurilor sfinte și de stăpânirea lor de către necredincioșii cuceritori. An după an, secol după secol, sute și mii de oameni de ambele sexe, de toate rangurile și vârstele, monarhi și țărani, nobili și cerșetori, s-au adunat la sanctuarele și altarele Palestinei. Ei au vizitat, cu pioșenie, Betleemul, locul în care Mântuitorul a văzut pentru prima dată lumina zilei. Ei s-au scaldat în apele Râului Iordan, unde El fusese botezat, și au plâns și s-au rugat pe Muntele Golgotei, unde El a fost răstignit.

La cucerirea Ierusalimului de către arabi, siguranța populației creștine a fost garantată printr-un legământ solemn, înmănat patriarhului Sofronie și purtând semnătura și sigiliul califului Omar. Un sfert din întregul oraș, împreună cu Biserica Învierii, Sfântul Mormânt și Marea Mănăstire Latină, a fost lăsat în mâinile creștinilor. Pelerinii aveau voie, în schimbul unei taxe modice, să viziteze liber diversele obiecte de interes pentru ei. Când puterea a trecut de la abbasizi la fatimizi, iar califi Egiptului au intrat în posesia Palestinei, a continuat să existe aceeași guvernare blândă și tolerantă. În secolul al XI-lea, pelerinajul își atinsese apogeul, iar caravanele de pelerini deveniseră atât de numeroase, încât erau numite *armatele Domnului*. Bătrâni și tineri, femei și copii se adunau în mulțimi uriașe la Ierusalim, iar în anul 1064, Sfântul Mormânt a fost vizitat de un grup impresionant de 7.000 de pelerini. Însă în anul următor, Ierusalimul a fost cucerit de turcomanii sălbatici, iar 3.000 dintre locuitorii săi au fost masacrați. Stăpânirea asupra Orașului Sfânt și a teritoriului său a fost încredințată emirului Ortok, șeful unui trib de păstori sălbatici.

Sub jugul de fier al acestor străini sângeroși din nord, creștinii au fost oprimați în cel mai groaznic mod cu putință. Ei au fost îndepărtați de la cultul lor divin, care a fost ridiculizat și întrerupt. Patriarhul Orașului Sfânt a fost târât de păr peste pavajul sacru al Bisericii Învierii și aruncat într-o temniță, fiind eliberat numai după ce turma credincioșilor săi a reușit să strângă banii de răscumpărare ceruți. Pelerinii care ajunseseră la porțile Orașului Sfânt, trecând prin nenumărate pericole, au fost jefuiți, închiși și adesea masacrați. Pentru a putea intra la Sfântul Mormânt, pelerinilor le era solicitată drept preț o bucată de aur, iar mulți dintre ei, incapabili să plătească taxa, erau alungați cu săbiile turcomanilor

chiar din pragul obiectului suprem al speranțelor lor, destinația lungului lor pelerinaj, și obligați să-și reia drumul obositor, în tristețe și în suferință, spre casele lor îndepărtate. Vestea acestor cruzimi a trezit spiritul religios al cavalerismului creștin. Fusese atinsă o coardă sensibilă, iar senzația aceea a vibrat până în inima Europei. A urmat entuziasmul sălbatic al cruciadelor, iar oameni din toate rangurile, chiar și călugări și preoți, animați de îndemnurile papei și de predicile lui Petru Pustnicul, au pus mâna pe arme, dând naștere „pioasei și glorioasei opere de salvare a Sfântului Mormânt al lui Hristos de abominațiunile murdare ale păgânilor”.

În 1099, când vestea cuceririi Ierusalimului de către cruciați a ajuns în Europa, entuziasmul pelerinilor a cunoscut o și mai mare intensitate. Pelerinajul s-a intensificat, față de perioada în care turcomanii sălbatici încercaseră să oprească acest fenomen, iar mulțimi pestrițe de bărbați și femei, de bătrâni și copii, fecioare și doamne, convinse că drumul era deschis și călătoria posibilă, s-au îndreptat spre Orașul Sfânt. Păgânii fuseseră, într-adevăr, alungați din Ierusalim, dar nu și din Palestina. Munții înalți care străjuiau coastele mării erau infestați de bande războinice de musulmani fugari, care trăiau în diferite castele și fortărețe de neînving. De acolo, ieșeau pe drumurile principale, întrerupeau căile de comunicare între Ierusalim și porturile maritime și se răzbunau pentru pierderea locuințelor și a proprietăților lor prin jefuirea fără discernământ a tuturor călătorilor. În plus, călăreții beduini, care făceau incursiuni rapide dincolo de Iordan, duceau frecvent războaie sporadice și neregulate în câmpurile deschise. Prin urmare, pelerinii, indiferent dacă se apropiau de Orașul Sfânt pe uscat sau pe mare, îndurau în aceeași măsură suferințe, fiind expuși zilnic la jafuri și la moarte.

Pentru a diminua toate aceste primejdii, pentru a apăra onoarea fecioarelor și a doamnelor și pentru a proteja părul cărunt al venerabililor pelerini, nouă nobili cavaleri, care se distinseseră în mod deosebit în lupta pentru asediarea și cucerirea Ierusalimului, au format o confrerie de arme sfântă și au încheiat un pact solemn, pentru a se ajuta reciproc, cu intenția de curățare a drumurilor și de protejare a pelerinilor prin trecătorile și defileurile munților către Orașul Sfânt. Înfăcărați de entuziasmul religios și militar al vremii și animați de caracterul sacru al cauzei căreia îi dedicaseră armele lor, ei s-au numit „Soldații săraci ai lui Isus Hristos”. Au renunțat la lume și la plăcerile sale și, în Sfânta Biserică a Învierii, în prezența patriarhului Ierusalimului, au depus jurăminte de castitate perpetuă, de obediență și sărăcie, așa cum obișnuiau călugării să facă. Îmbinând în ei înșiși cele mai apreciate două calități ale epocii – devotamentul și vitejia – și punându-le în practică în cea mai populară dintre toate întreprinderile, ei au dobândit rapid o reputație extraordinară.

Ni se spune că, la începuturi, ei nu au avut nici măcar o biserică sau un loc anume unde să viețuiască, însă în anul Domnului 1118 (la 19 ani după cucerirea Ierusalimului de către cruciați), datorită serviciilor extraordinare aduse creștinilor, Balduin al II-lea, regele Ierusalimului, le-a acordat un loc în care să poată sta, în incinta sacră a Templului de pe Muntele Moria, adică în mijlocul acelor construcții sfinte și magnifice, ridicate în parte de către împăratul creștin Iustinian, în parte de califul Omar. Pe atunci, acestea se aflau în grija călugărilor și a preoților din Ierusalim. Aceștia, animați de un zel neobosit, profitau de credulitatea pelerinilor, înmulțind relicvele și toate obiectele ce ar fi putut părea sacre în ochii lor, așa cum era și Templul lui Solomon –

locul datorită căruia soldații săraci ai lui Isus Hristos au ajuns să fie cunoscuți sub numele de „Cavalerii Templului lui Solomon”.

Pentru musulmani, locul marelui templu evreiesc de pe Muntele Moria fusese întotdeauna un loc deosebit de venerat. În primul an de la scrierea Coranului, profetul Mahomed le-a poruncit adeptilor săi să se îndrepte cu fața spre el ori de câte ori se rugau, iar pelerinajele la acest loc sfânt erau făcute în mod constant de către musulmanii devotați. După cucerirea Ierusalimului de către arabi, prima grijă a califului Omar a fost să reconstruiască „Templul Domnului”. Ajutat de principalele căpetenii ale armatei sale, comandantul credincioșilor s-a dedicat pioasei sarcini de a curăța terenul cu propriile sale mâini și de a trasa fundațiile magnificei moschei care acum încununează, cu cupola sa întunecată și bombată, vârful înalt al Muntelui Moria.

Această măreață casă de rugăciune, cel mai sfânt templu musulman din lume după cel din Mecca, este ridicată peste locul unde „Solomon a început să înalțe casa Domnului la Ierusalim, pe Muntele Moria, unde Domnul i s-a arătat tatălui său David, în locul pe care David îl pregătise în aria de treierat a lui Ornan Iebusitul”. Ea se află și astăzi într-o stare perfectă de conservare și este unul dintre cele mai frumoase exemple de arhitectură sarazină existente. Intrarea în clădire se face prin patru uși largi, fiecare dintre ele fiind orientată către unul dintre punctele cardinale: *Bab el Djannat* sau poarta grădinii, la nord; *Bab el Kebla* sau poarta rugăciunii, la sud; *Bab ibn el Daoud* sau poarta fiului lui David, la est; și *Bab el Garbi*, la vest. Specialiștii arabi în geografie o numesc *Beit Allah*, casa lui Dumnezeu, precum și *Beit Almokaddas* sau *Beit Almacdes*, casa sfântă. De aici provin denumirile

arabe ale Ierusalimului – *el Kods*, cel sfânt, *el Schereef*, cel nobil și *el Mobarek*, cel binecuvântat.

Semiluna din vârful acestui mare templu musulman a fost dărâmată de cruciați și înlocuită cu o imensă cruce de aur, iar edificiul a fost consacrat serviciilor religiei creștine, dar și-a păstrat denumirea simplă de „Templul Domnului”. William, arhiepiscopul Tyrului și cancelarul Regatului Ierusalimului, oferă o descriere interesantă a clădirii, așa cum apărea ea în vremurile sale, în perioada dominației latine. El vorbește despre mozaicurile splendide care împodobeau pereții, despre scrierile cu caractere arabe care indică numele fondatorului și costul operei, precum și despre faimoasa stâncă din centrul cupolei, care este prezentată și astăzi de musulmani drept locul unde a stat îngerul distrugător, „cu sabia scoasă în mână, întinsă deasupra Ierusalimului”.¹ Această stâncă, mai spune el, a rămas expusă și descoperită timp de 15 ani după cucerirea Orașului Sfânt de către cruciați, dar după această perioadă a fost acoperită cu un altar frumos din marmură albă, pe care preoții țineau zilnic slujba.

La sud de acest templu sfânt musulman, la marginea extremă a vârfului Muntelui Moria, sprijinită de zidurile moderne ale orașului Ierusalim, se află venerabila biserică creștină a Fecioarei, ridicată de împăratul Iustinian, ale cărei fundații uimitoare, care s-au păstrat până în prezent, justifică pe deplin descrierea clădirii, furnizată de Procopius. Acest scriitor ne informează că, spre a obține o suprafață plană pentru ridicarea edificiului, a fost necesar să se construiască pe laturile de est și de sud ale dealului un zid din valea de jos și o fundație vastă, compusă parțial din piatră solidă și parțial din arcade și stâlpi. Pietrele

¹ Will. Tyr. Vol. I. cap. 2, vol. VI, cap. 3. Jac. de Vitruv. Hist. Hierosol. cap. IXII. p. 1080. D'Herbelot Bib. Orient, p. 270, 687, ed. 1697

erau atât de mari, încât, pentru a transporta un singur bloc de piatră, era nevoie de 40 dintre cei mai puternici oameni ai împăratului, iar pentru a fi transportate, a fost necesară lărgirea drumurilor care duceau la Ierusalim. Pădurile din Liban au furnizat cei mai buni cedri pentru lemnul din care a fost construit acoperișul, iar o carieră de marmură pestriță, din munții învecinați, a furnizat clădirii coloane superbe de marmură.² Interiorul acestei structuri interesante, pe care, după mai bine de 13 secole, o putem vedea încă la Ierusalim într-o stare excelentă de conservare, este împodobit cu șase rânduri de coloane din care pornesc arcade, care susțin grinzile de cedru și lemnul acoperișului, iar la capătul clădirii se află un turn rotund, acoperit cu o cupolă. Pietrele uriașe, zidurile și coloanele subterane ridicate pentru a susține colțul sud-estic al platformei pe care este ridicată biserica sunt cu adevărat minunate și pot fi încă văzute, dacă intri pe o ușă mică și cobori apoi câteva trepte în colțul sud-estic al incintei. Alături de clădirea sacră, împăratul a ridicat spitale sau case de refugiu pentru călători, bolnavi și cerșetori de toate naționalitățile - edificii ale căror fundații, construite dintr-o minunată zidărie romană, sunt încă vizibile pe ambele părți ale capătului sudic al clădirii.

După cucerirea Ierusalimului de către musulmani, această biserică venerabilă a fost transformată în moschee și a fost numită *D'jame al Acsa*; împreună cu o zonă largă și cu marele Templu musulman al Domnului, ridicat de califul Omar, a fost înconjurată de un zid înalt de piatră, care se întinde în jurul vârfului Muntelui Moria și păzește de pașii profani ai necredincioșilor întregul teren sacru pe care se afla odinioară templul somptuos al celui mai înțelept dintre regi. Când Orașul Sfânt a fost cucerit de

² Procopius, *de aedificiis Justiniani*, vol. 5

cruciați, *D'jame al Acsa*, împreună cu diversele clădiri construite în jurul său, a devenit proprietatea regilor Ierusalimului și este denumită de William al Tyrului „palatul” sau „casa regală” din sudul Templului Domnului - numit în limbaj popular **TEMPLUL LUI SOLOMON**. Acest edificiu de pe Muntele Moria le-a fost alocat celor uniți sub arme sub numele de *Sărmanii soldați ai lui Isus Hristos*, pentru că nu aveau o biserică a lor și niciun loc unde să stea. De aici, ei au primit apoi numele de cavaleri templieri.³ Canonicii Templului Domnului le-au cedat curtea mare, care se întindea între acea clădire și Templul lui Solomon. Regele, patriarhul și prelații din Ierusalim, precum și baronii regatului latin le-au acordat diverse daruri și venituri pentru întreținerea și susținerea lor și, odată ce Ordinul a obținut un loc stabil unde să stea, cavalerii săi au început curând să aibă viziuni mai extinse și să caute o scenă mai mare pentru exercitarea sacrei lor profesii de credință.

Primul lor scop și obiectiv fusese, așa cum s-a menționat anterior, doar să protejeze pelerinii săraci, în călătoria lor dus-întors de la coastele mării până la Ierusalim. Dar pe măsură ce ostilitatea triburilor de musulmani aflate pretutindeni în jurul regatului latin devenea tot mai intensă, după teroarea la care fuseseră supuse acestea de către primii cruciați, iar islamiștii adoptau o atitudine tot mai agresivă și amenințătoare, s-a decis ca războinicii sfinți ai Templului să-și asume, pe lângă protecția pelerinilor, și apărarea regatului creștin al Ierusalimului, a Bisericii orientale și a tuturor locurilor sfinte, ca parte a profesiei lor speciale. Cei mai distinși

³ Will. Tyr. Vol. XII, cap. 7, vol. VIII. cap. 3. Hist. Orient. Jac. de Vitruv. apud Thesaur. Nov. Aneed. Martene, tom. III. col. 277. Phocae descript. Terr. Sanct. cap. 14, col. 1653